

РЕШЕНИЕ

№ 7347

гр. София, 17.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 19.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6961** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. Н., [дата на раждане], гражданин на А., с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 1557/10.06.2020г. на председателя на ДАБ – МС, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. Искане се от съда да постанови отмяната на решението като неправилно и незаконосъобразно по подробно изложени правни съображения, позовава се на съдебна практика, която счита за константна, излага доводи за неизяснена фактическа обстановка при постановяване на решението.

Пред съда жалбата се поддържа от жалбоподателя лично и чрез процесуален представител - адв. Д. от АК - Х..

Жалбоподателят заяви пред съда, че не е напуснал страната си като икономически бежанец, имал заплахи от талибаните - той и цялото му семейство, от 4 години живеел тук, детето му ходело на детска градина, с хората нямал никакъв проблем, тук му харесвало и не бил взел решение да тръгва от тук за някъде.

Адв. Д. в ход по същество претендира незаконосъобразност на оспореното решение, иска от съда да отмени същото и върне преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата за международна закрила на А. Н.. Претендира, че за жалбоподателя като преводач в периода 2010 г. – 2011 г. в провинция Ю. Х., съществувал риск от преследване, основано на принадлежност към определена социална група. Позовава се на представените писмени доказателства в хода на

производството: като оспорва извода в решението за недостоверността им, на второ място ДАБ не била извършила проверка, в случай, че поставя под съмнение въпросните писмени доказателства, макар че е разполагала с възможността да изиска информация и да направи официални справки дали тези доказателства изхождат от държавните органи, които са ги издали. Твърди, че само на базата на обща информация от Дирекция „Гранична полиция“ приемат същите за фалшиви, неистински и недостоверни. Не бил отчетен факта, че жалбоподателят от самото начало, както и в предишните производства, така и сега е поддържал една и съща бежанска история. Неговите опасения били основателни и реални, тъй като била безспорна работата му за Британския военен контингент като преводач. Счита твърденията му за реални и предвид статиите, приети по делото. Нямало пречка опасенията за преследване да бъдат основани на събития, които са настъпили след като чужденецът е напуснал своята държава по произход. Счита, че е направен необективен и непълнен анализ на бежанската история, едностранчив, манипулативен и тенденциозен, не били отчетени факти, които обосновават неговата теза, а

ОТВЕТНИКЪТ чрез юрк. Ч. оспори жалбата изцяло, като иска от съда да отхвърли същата като неоснователна и недоказана, касаело се за повторно производство. Не се оспорвал факта, че лицето е било преводач към военните части на армията на В. в А., но в хода на административните производства били открити и доказани редица противоречия в бежанската история и причините, поради които лицето се е отказало от своята работа като преводач и е напуснал А.. Основно противоречие съставлявало обстоятелството дали лицето е било заплашвано във връзка със своята дейност като преводач и дали тези хипотетични заплахи са го принудили да напусне тази работа. В интервю от 10.09.2019 г. на стр. 8 заявил, че е напуснал доброволно и по собствено желание работата като преводач и е започнал нова работа в частна медия в А., която е продължила три години преди той и семейството му да напуснат страната. Заявил е, че е напуснал страната защото семейството му е считало тази работа за опасна, видно от стр. 5 от същото интервю. Лицето твърдяло, че непознати хора го са търсили през 2014 г., а това е две години след като е спрял работата като преводач. Тези лица са дошли в дома на неговото семейство, но не са търсили лично него, не са заявили конкретно име, те са били отпратени от неговата майка. Неговото семейство не е било репресирано и не е преживяло насилие от тези непознати за него лица. В интервютата от 2019 г. той не заявява за получените писмени заплахи. Позова се и на обстоятелството, че тези непознати лица, непредставили се като талибани, не са упражнили насилие върху него и членове на семейството му. В предходното административно производство не заявява той или негови близки да са се обърнали към официалните власти на А.. Не можело да потвърди безспорно, че тези лица са субекти, извършващи преследване, срещу което държавата и официалните власти в А. да не искат и ли да не могат да осигурят закрила. Ако действително е търсил закрила, то не би подал молба пред ДАБ едва след като е установено на територията на [населено място] като незаконно пребиваващ. За справките на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ се позова на решение по дело С-465/2007г по тълкуването на чл.15, буква „в“, от Директива 2004/83/ на ЕО, според което силата и степента на безогледно насилие се преценява от компетентните органи или от съдилищата, към които е отнесен съответният отказ. Иска то съда да отхвърли жалбата.

ПРОКУРОРЪТ счита жалбата за неоснователна, поради което моли съда да постанови отхвърлянето ѝ.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, актуална справка за ситуацията в А. към 07.08.2020г. и в превод на български език статии от сайта та Ал Д. от 12. 02.2019г., озаглавена Преследвани от талибаните: Афганистански преводачи подновяват молбата за убежище в О. Кралство, и статия от 26.05.2018г. Афганистански преводачи, работещи за армията на О. кралство, "бяха забравени от правителството".

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Решението е връчено на 22.06.2020г., а жалбата до съда е с дата 25.06.2020г. Изрично в решението е указан срокът за оспорване пред съда - 14-дневен от връчването на решението, предвиден по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.87 ЗУБ.

По фактите съдът приема следното:

В производството по първата молба за закрила е проведено интервю на дата 30.01.2017г. и издадено Решение № 9850/21.09.2017г. на председателя на ДАБ, с което е постановен отказ да се предостави статут, като решението е обжалвано пред съда, а жалбата е отхвърлена с Решение №15163/06.12.2018г. на Върховен административен съд, с което е оставено в сила Решение № 609/17.05.2017г. на АС - Хасково, което е отменено с Решение №6571/08.05.2018г. на ВАС и, а делото е върнато за ново разглеждане от съда. С решение № 677/20.07.2018г. на АС Хасково отново е отхвърлена молбата за закрила, като с Решение № 15163 /06.12.2018Г., на ВАС, решението на административния съд е оставено в сила.

С оспореното по делото Решение № 1557/10.06.2020г. на председателя на ДАБ, е разгледана последваща молба за международна закрила, която е приета за допустима след съдебно обжалване и с Решение № 5013/16.07.2019г. на АССГ по адм.д. 6822/2019г. с което е отменено Решение № 4X/07.06.2019г. на интервюиращ орган, с което тази молба не е допусната до производство. С оспореното решение е постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут по повторната молба за закрила с вх. № 494/27.05.2019г., подадена от А. Н., гражданин на А., лице от мъжки пол, [дата на раждане] в А., гражданин на А., етническа принадлежност пашун, мюсюлманин сунит. Съобразено е, че същият е женен, с едно дете - съответно съпруга М. М. Н. и дете А. Н. А. А., също подали молби за закрила, разгледани в отделни производства. Обсъдени са личните обстоятелства на съпругата и детето и е прието, че те не обуславят основание за предоставяне на статут.

След последващата молба от дата 27.05.2019г. - лист 223 от делото на АС Хасково, , и след съдебно обжалване на решение за отказ да се допусне до производство по предоставяне на международна закрила - Решение № 4X/ 09.06.2019г., отменено с Решение на АССГ № 5013/17.06.2019г. по адм.д. 6822/2019г. на АССГ, от страна на А. Н. подадена и друга последваща молба за закрила 25.11.2019г. - л. 57 от същото

дело.

Във връзка с решението на съда за допускане на последващата молба, при разглеждането ѝ е извършена регистрация на чужденеца и проведено интервю на 10.09.2019г. в производство по общия ред, на което е посочил, че е напуснал легално страната си по произход на 10.08.2016г. заедно с цялото си семейство с полет през Д. до Т., И.. От там през Турция, не по законоустановения начин, влязъл на територията на Република България.

По молбата от 27.05.2019г. жалбоподателят е изтъкнал следните основания - лични основания за претендираща закрила и такива, свързани със ситуацията в страната му по произход като цяло, документирана в редица международни източници и доклади, представени са и писмени доказателства, основани на личното му положение, които са идентично представени и към молбата му от 25.11.2019г. Представените към последващата молба писмени доказателства - л. 57 от последното дело, са преведени служебно на български език и представени с административната преписка в съда, обсъдени подробно по съдържание в оспореното решение.

Видно от основанията, изложени в двете последващи молби, в първата подробно са засегнати такива, свързани с общото положение в А., като са цитирани данни от различни доклади и източници, а във втората молба за закрила са жалбоподателят претендираща закрила на лични основания. Конкретно излага, че е бил културен съветник и преводач на британските сили, част от въоръжените сили на НАТО в А., а от другите данни по делото се установява и конкретно в провинция Х.. Жалбоподателят претендираща в молбата си, че след като е напуснал работата си британската армия през 2012г., няколко пъти е бил заплашван от талибаните с убийство, семейството му също. Като конкретни факти посочва, че забелязали, че снимат него, близките му и къщата и ги следели. Когато станело непоносимо се местели от място на място в А. и напускали работата си само за да се предпазят от тях. Имали добро икономическо положение, и цялото му семейство били образовани. През август 2016г. решили да напуснат страната си, тъй като психически не могли да издържат на постоянното криене, местени и заплахи. В молбата си А. Н. е посочил, че е подал последваща молба тъй като неговият брат му изпратил допълнителни доказателства от А., които посочва: заплашително писмо от талибаните изпратено до последния му адрес в К. през май 2018г., както и отговор от афганистанското правителство след като брат му се обърнал към тях за помощ, че не могли да осъществят защита на него и семейството му, и, че било по-добре да останат там където са и да несе връщат в А.. Също е изтъкнато, че жалбоподателят работи за М. - Международната организация по миграция от ноември 2017г., а преди това работел 10 месеца за Лекари на света, цялото му семейство посещавало курсове по български език, желанието на цялото му семейство било да живеят на сигурно място, никога не били правили опити да напускат България.

Тъй като не е приключило производството по първата последваща молба от дата 27.05.2019г., то не следва да се образува ново производство по молбата от 25.11.2019г., като същите следва да бъдат разгледани в общо производство.

Към молбата са приложени следните писмени доказателства: похвално писмо с дата 30.09.2010г. от Бригада „Разузнавателни сили“, Лагер „Бастион“, според което жалбоподателят е работил като патрулен преводач, прикрепен към част на БРС по време на операция „Х. 12“ и е изразена изключително висока оценка за

професионалните му и лични качества; сертификат – признание за безценната служба по време на цитираната операция от 4-та Бригада „Разузнавателни сили“; удостоверение за признателност за отличната и критична за мисията работа на жалбоподателя по време на операции с 16-та бригада „Разузнавателни сили“ в периода октомври 2010г. – април 2011г.; публикация от 20.03.2017г. в „Т. Т.“ за гражданина на А.; удостоверение относно самоличността, раждането на жалбоподателя и родствените му връзки, издаден от Главна дирекция „Регистрация на населението“ при министерството на вътрешните работи на провинция К.; благодарствено писмо от екипа на филмова продукция „Страх“ от 01.03.2019г.; благодарствено писмо от Отряд за контраразузнаване и сигурност „Бастион“ относно осъществен от оспорващия превод в периода 06-11.08.2011г.; Разрешение на граждански служител за работа извън вечерните часове в сила за граждански служители от местното население от 04.12.2011г., касаещо жалбоподателя; писмо от Ислямско емирство А., Главна дирекция „Разследване“, дирекция „Разпити“ от дата 16 рамазан 1439г., в което се съобщава, че преводачът А. Н. е активно действащ случая на неверниците и атеистите. Преди известно време е заплашван по телефона и писмено, че трябва да сътрудничи на службата. Но той отказал. Предупреждават се А. и близките му, колкото може по-бързо А. Н. да се предаде на Главна дирекция „Разследване“. Ако не се предаде, вместо него ще бъде наказан баща му; препоръка от АИНА – Афганистански медиен и културен център относно работата на жалбоподателя като секретар на държавния директор в периода 01.10.2013г. – 31.07.2015г.

Към тази молба е приложено и писмо от началника на отдел „Криминално разследване и разпити“ до началника на 7-мо Районно полицейско управление при Командваща зона 101 А., според което: жалбоподателят е бил принуден да сътрудничи и да покаже важни за чуждестранните сили на НАТО места на тези лица; от известно време не е в [населено място] и в момента животът на брат му и близките му е в опасност; случаят е докладван на Главна дирекция „Сигурност“, като в отговор е написано: опазването на живота и имуществото на гражданите е задача на органите на реда и сигурността; различните районни полицейски управления в К. не могат да осигурят лична охрана на това лице и членовете на семейството му; на А. Н. е съобщено, че за да не бъде застрашен животът му, не следва да напуска сигурните райони на [населено място]; на членовете на семейството му, които не живеят в [населено място], е съобщено, че животът им е в опасност и не трябва да идват в К..

Също към молбата е приложено писмо от началник отдел „Криминално разследване и разпити“ към Седмо районно управление до Главна дирекция „Криминално разследване и разпити“ към Командваща зона 101 А., според което: А. Н. /брат на оспорващия/, е подал жалба от 06.03.1397г., която отговаря на 27.05.2018г., като уведомява, че е заплашван по телефона и писмено от страна на въоръжени лица; в жалбата се сочело, че А. Н. е бил преводач в лагера на англичаните в Х., преди известно време са получени заплахи по телефона от неизвестно лице, че жалбоподателят трябва да им сътрудничи и да покаже важни от оперативна гледна точка места; след това, на 04.03.1397г. на домашния адрес в „Д.“ е подхвърлено писмо от името на талибаните, че ако А. Н. не сътрудничи с дирекция „Сигурност“ на Ислямското емирство, той, баща му и брат му ще бъдат наказани заради сътрудничеството му с чужденци и делата му на неверник и атеист.

В мотивите на оспореното по делото решение са обсъдени изявленията на чужденеца

за бежанската му история, заявени на проведените с него интервюта, в това число е проведено изрично интервю и във връзка с подадената му последваща молба за закрила - на 20.09.2019г. - л. 37 от приложеното дело № 544/2020г. на АС - Хасково. По преписката е присъединена и обсъдена справка за Ислямска република А. към дата 17.10.2019г. , изготвена от Дирекция Международна дейност към ДАБ - л. 110 от делото на АС Хасково. Независимо от това, предвид задълженията на настоящия съд по чл.46, пар.3 от Процедурната директива - директива 2013/32 на ЕС, съдът изиска, представи се и се прие по делото и справка за ситуацията в тази страна към 07.08.2020г. - л. 19 от делото на АССГ. В подкрепа на последващата си молба за закрила и конкретно относно ситуацията на лицата, работили като преводачи за силите на НАТО, жалбоподателят представи пред съда и статии от медии.

Също органът е приел, че изложените в бежанската история на А. Н. твърдения, че същият е бил обект на преследване преди да напусне А., не са подкрепени с данни, представена била различна бежанска история в първото и в процесното административно производство пред ДАБ. Органът подробно е обсъдил твърденията на жалбоподателя на всички проведени интервюта и заявеното от него, като е приел непълноти и противоречия, а в представените три документа към последващата му молба, съдържащи отправени към него благодарности и признателност за работата му като преводач, доказвали периода, в който работел като такъв - 2010 - 2012г. Също е изтъкнат доводи, че в продължение на 3 години след това нямало данни същият е бил заплашен от свои роднини свързани с талибаните, както той сам заявява в интервю от 30.01.2017 г. За нелогично е преценено заявеното от А. Н. в интервюто от 10.09.2019 г. по повод последващата му молба, че е бил търсен в дома на семейството му от непознати лица, които не са се представили, не са го търсели поименно, но той бил убеден, че те са талибани, тези непознати при посещенията са питали негови роднини единствено „къде е преводача", нямало твърдения за заплахи срещу неговото семейство или насилие, непознатите си тръгвали без проблем, след като им отговаряли, че преводач в тази къща няма. Органът е формирал извод, че дори и променена, по данните от бежанската история не може да се определят като субекти на преследване, две неизвестни лица, които не са осъществили насилие спрямо него или негов роднина, за същите са били информирани официалните власти в страната и предприети мерки, съгласно чл. 8, ал. 3 от ЗУБ.

По отношение на представените към последващите молби документи за писмени заплахи, органът е посочил, че същите не следвало да се кредитират с доверие. Позовал се е на уведомителни писма от директора на Главна дирекция „ Гранична полиция" с вх. № КП-656/02.04.2018 г. и от Заместник - председателя на Държавна агенция „ Национална сигурност" с вх. № КП - 763/20.04.2018 г., според които лица, кандидатстващи за международна закрила в Република България използват неистински документи, представляващи заплашителни писма. В редица информационни общодостъпни източници от международна преса, се съдържа подобна информация, че талибаните не използват заплашителни писма, а поради ниската грамотност на населението е преустановено и разпространението на листовки с пропагандни материали. За представените в хода на производството ксерокопия от заплашителни писма, за същите не било споменат опри първото интервю и твърдението му,

че е бил заплашен не може да бъде потвърдено, спорен бил въпроса кой и дали устно, писмено или чрез роднина е заплашил лицето. Изтъкнат е и довод, че по времето на работата му като преводач, А. Н. не е бил заплашван или репресиран, представил редица благодарствени писма и грамоти, и която по никакъв начин не е отхвърлена като достоверна от ДАБ при МС, за британския контингент са работели над 600 души.

По тези съображения, е формиран извод, че не са налице основания по чл.8 ЗУБ за предоставяне на бежански статут.

Също по 9, ал. 1 от ЗУБ е формиран извод, че не са налице основания и за предоставяне на хуманитарен статут, въз основа на подробни мотиви, за ситуацията в А., както и с оглед данните за личното положение на жалбоподателя - конкретно не е заявил срещу него да е имало наказателно преследване за престъпление, за което националният закон предвижда смъртно наказание или екзекуция. Обсъдено е, че е бил задържан за един ден, поради участие в демонстрация и освободен без да са настъпили вредоносни последствия от това. Няма и твърдения, че е напуснал държавата си по произход поради наличие на реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. За обстановката в А. в обобщение органът е приел, че се наблюдават спорадични актове на насилие и изолирани нападения, които не следва да бъдат квалифицирани като въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие. Позоваването на обстановката в държавата по произход не е достатъчно основание за предоставяне на хуманитарен статут. Прието е също, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Пред съда са представени медийни публикации от дати 12.02.2019г. и от 26.05.2018г., с данни за афганистанците, които са работели за британската армия в А.. Видно от същите, при заплахата към живота на преводачите, в резултат на това, че са помогнали на британската армия, британското правителство е поело ангажимент тези лица да бъдат допуснати във В., имало и втора схема - тези лица да бъдат преместени в А.. Изказани са мнения, че за да не загуби доверие при бъдещи военни мисии, следвало британското правителство да прилага по-свободно системата от заплахи.

Правна преценка на съда:

Съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган - председателят на ДАБ, постановено е по последваща молба за закрила по смисъла на пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ, в изпълнение на съдебното решение на Административен съд София-град, по прилагането на закона, органът е обсъдил представените към последващата молба доказателства в съответствие със същите и обосновал изводи за неоснователност на молбата на основание чл.8 и чл.9 ЗУБ.

Оспореното по делото решение е издадено в писмена форма и с изискващото се съдържание от формална страна. Не е налице и основание за обявяването му за нищожно, предвид, че формално са обсъдени наведените основания.

Спазени са изцяло и процесуалните правила, в това число допълнително е проведено интервю за изясняване в значителна степен на относими обстоятелства, след подаването на процесната повторна молба, на което

жалбоподателят е имал в пълната възможността да изложи своите съображения и да посочи всички относими обстоятелства и доказателства в подкрепа на твърденията си за преследване - видно от протокола за проведеното интервю през 2019г.

Оспореното решение е и материално законосъобразно. Административният орган е съобразил и изследвал в пълната предвидимите рискове и заплахи за живота и сигурността на жалбоподателя при евентуалното му завръщане в страната му по произход, както по отношение на преследване от официалните власти за отстъпление от исляма, така и поради заплахите, отправени от семейния съвет

Правилно в мотивите на оспореното по делото решение е прието, че на проведеното интервю по повод последващата молба за закрила жалбоподателят е изложил коренно различни основания, в това число неясно защо не е споменал данни, че е търсен от талибаните още при провеждането на интервюто по първата му молба за закрила. Също следва да се посочи и противоречие между устните изявления на интервюто и представените към последващата молба писмени доказателства:

Така на интервюто 20.09.2019г. - протокол на лист 37 от делото на АС Хасково лист 37 от делото, жалбоподателят е заявил, че за първи път през 2014 г. са го търсили непознати хора в дома му в [жк], в [населено място]. Бил сигурен, че това издирване било свързано с работата му като преводач за британските сили в провинция Х., защото непознатите лица не са назвали конкретно име, а търсили „преводача“, майка му казала на непознатите, че такъв човек, работил като преводач, не живее на този адрес. Месец по-късно случаят се повторил и отново непознати хора са го търсили в дома му в [населено място], отново търсили „преводача“, брат му им отговорил, че такъв човек не живее на този адрес. Това издирване било насочено конкретно към него, заради работата му като преводач за британския военен контингент в провинция Х.. След този случай почувствал, че животът му е застрашен, а заради бившата му работа като преводач, семейството му също било изложено на риск. След като два пъти бил търсен, семейството му се преместило да живее от [жк] в [жк] в [населено място], отново бил търсен от непознати лица, но не съобщава други подробности. През 2015г. с негово колеги преводачи организирали демонстрация пред конкретна военна база, като там им било обещано, че се водели преговори на ниво правителство за приемане на преводачи от английска страна, но нищо не се случило. Споменал е, че баща му също напуснал работа, защото работел за медиите, й .а работата му според талибаните била недостойна. Сестрите му били следени от непознати маскирани хора на пътя и отказали да посещават училище. Домът им в квартал Д. се намирал в близост до полицейско управление, к а често полицейските управления били под прицел на талибаните. Също е посочил, че в края на 2015г. бил търсен на два пъти и в дома му и в този квартал от непознати лица без други данни за случаите, след което решили със семейството му да напуснат А..

Различно е заявеното от жалбоподателя на интервюто от 30.01.2017г. - за заплахите от талибаните е посочил, че са отправени чрез далечни роднини, които работели за талибаните - без да конкретизира време и място, веднага бил обмислен вариант за напускане на А. и да отидат при сестра му в Б..Продали къщата и цялото семейство напуснало страната.

Същевременно, от данните по представените писмени документи е видно, че са съставени от различни дати през 2018г. - документите от полицейските органи, а 2018г. съответства на 1397г. по афганистанското летоброене. Видно обаче от преводите на документите, за документите, издадени от Ислямско емирство А., годината е 1439 по афганистанското летоброене, или има значителна разлика от 42 години в датите на документите.

Противоречиви са и твърденията на жалбоподателя, че полицията в А. не била в състояние да му предложи закрила от преследване и поради тази причина той не е съобщил в местното полицейско управление за своите проблеми. Видно е, че след като брат му е сигнализирал полицията през 2018г. за посещенията на неизвестни лица със заплахи, от страна на полицията са посочили, че не следва да напуска района на сигурните квартали на К., а посочено, че не могат да му осигурят лична безопасност, не следва да се тълкува като отказ за закрила от страна на А. срещу евентуални заплахи при това на неизвестни лица. Видно е, че е разпоредено детайлно разследване на случая то страна на сезираните органи на полицията.

Следва да се посочи, че писмото от дата 16.03.1397г. на Отдел криминално разследване и разпити с номер 749 /16.03.1397г. не е ново, същото е представено и в първото производство по молбата за закрила - л. 329 от делото на АС Хасково., както и писмото от 16 рамазан 1439г. от Ислямско емирство А., с номер 974, писмото с номер 1049 от дата 12.03.1397г. - л. 333 от делото на АС Хасково. Следователно, тези документи не са нови нито касаят новонастъпили обстоятелства, същите са били част от административната преписка при разглеждането на първата молба за закрила на жалбоподателя.

Що се касае до ситуацията в А., и евентуални заплахи за живота и сигурността на жалбоподателя от талибаните, то видно от данните по справка за ситуацията в А., следва да се отбележи на първо място, че както приема и Съдът по правата на човека, общото положение на насилието в А. само по себе си не съставлява основание, което да дерогира по принцип завръщане в тази държава на всяко лице - в този смисъл Решение от 11 юли 2017 г. ЕР и АР срещу Н.), по жалби № 43538/11 и 63104/11, § 80, и цитираните препратки. След така приетото от Съда, ситуацията в А. е значително подобрена, в това число и актуалната такава към датата на устните състезания по делото. Така в представената справка от ДАБ пред съда 19 от делото - отчита се спад с 13% на цивилните жертви за първото полугодие на 2020г. в сравнение със същия период за миналата година - и съставлява най-ниският отчетен брой цивилни жертви от 2012г. Също е посочено, че в А. е регистрирано над 40% намаление на насилието между афганистанските и талибанските сили след прекратяването на огъня, обявено тази година, обсъдено е и *подписаното споразумение за установяване на мир между САЩ и талибаните, обявено на 29 февруари 2020г., което се определя като историческо след 19 г. конфликт.* Обсъдени са и събитията след проведените президентски избори през 2019г., както и икономическата ситуация в страната, която в сравнение с предходни години, бележи ръст - главно в областта на селското стопанство. Подчертано е силното управление на макроикономическо ниво и внушителен диапазон от реформи за бизнес реда и управление на публичните финанси,

разширен бил достъпът до здравеопазване, образование и инфраструктура, и услуги, довели до огромни успехи в развитието на страната. В Справката на Дирекцията също е посочено, че *официалните власти в общи линии поддържали ефективен контрол над силите за сигурност, но нямали никакво влияние върху антиправителствените елементи и организации, най-вече талибаните, описаните в справката нарушения на основните права се извършвали от правителствени участници и неправителствени елементи в съотношение 20:80 (л. 24 от делото)*. Имало съобщения за произволни или незаконни убийства, за политически мотивирани убийства и изчезвания, макар и да съществували забрани в закона, обсъдени в справката. Ситуацията със сигурността оставала проблематична поради бунтовнически атаки, терористичните групи били главните виновници за огромната част от жертвите сред цивилното население. Като причина за това е посочена и опозицията срещу преговорите за мир с талибаните.

Статиите, които се представиха в съда за ситуацията с преводачите, работили за британската армия в А., не водят до извод, за съществуваща непосредствена заплаха за живота и сигурността на жалбоподателя пряко нито на всяко лице, работило като такъв, освен това се касае за данни от 2018 и 2019г., а видно е, че има съществено развитие по въпроса с талибаните през 2020г. Освен това, видно е от представените документи, братът на жалбоподателя е подал жалба до полицията, която е дала препоръки, да не напускат сигурните райони в К.. Тези данни, наред с обсъденото за противоречията в бежанската история на жалбоподателя, не убеждават съда по никакъв начин, че би имало непосредствена и пряка заплаха за живота и сигурността на жалбоподателя при завръщането му в А.. Предвид на тези съображения, то изводите в оспореното решение, според които ситуацията в А. сама по себе си не съставлява основание за предоставянето на международна закрила на основание чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ - конкретно хуманитарен статут, като правилни и обосновани, се споделят от съда.

На основание всичко изложено, към процесната последваща молба не са представени нови доказателства, а заявените нови обстоятелства при проведеното интервю на от 20.09.2019г. , в противоречие с представената до тук бежанска история , не са подкрепени от данни в публични източници и представени доказателства.

С оглед на всичко изложено, жалбата по делото следва да бъде отхвърлена като неоснователна, и на основание чл. 172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Н., [дата на раждане] , гражданин на А., с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 1557/10.06.2020г. на председателя на ДАБ – МС.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протестирано с касационен протест пред Върховен административен съд на Република

България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: